

Altın çocuk dergisi sayısı 211

Yabancınnın Oyunları Hikayesi:

Bay sam, koridorda sakın sakın yürürken, içeriden gelen sesleri duydu ve bir anda durdu. Bu sesler... Kızının odasından geliyordu. Parmaklarının ucunda ilerledi, kulağını kapıya dayadı dinledi ve sonra hışımla kapıyı açtı. Tam da tahmin ettiğı ve korktuğı gibi kızını bir tablette oyun oynuyordu.

Bay sam, bir aslan gibi kükredi, bir ejderha gibi ateşli kelimeler savurdu, bir karga gibi odanın içinde sekti durdu. Kızını ağlamaya, bütün hizmetliler korkudan dudaklarını ısırmaya başladı. Bay sam, tableti aldığı gibi pencereden fırlatırdı ama bu odanın kalın cam duvarlarında pencere yoktu. Tableti fırlatmak üzere kızını aldı, kahyasına teslim etti ve vereceğı ceza için beklemek üzere annesinin yanına götürülmesine emretti. Diğer bütün hizmetlileri göz yumulamaz bu hata sebebiyle kovdu.

Kahya, küçük kızını gördükten sonra Bay sam'ın yanına geldi. Kahya George kimseden sözünü sakınmaz, usulünce sorularını sıralardı.

Efendi Sam "Siz çocuk çocuklar için oyun üretiyorsunuz. Benim torunlarım dahil her çocuğunun telefonunda ve tabletinde sizin oyunlarınız var. Bütün bu servetinizi de o oyunlara borçlu olduğunuz söyleniyor. Anne, babalar ve okuldaki öğretmenler de

oyunlarınızı seviyor. ‘’peki, siz neden kendi çocuğunuza bu oyunları yasaklıyorsunuz?’’

‘’çünkü çocuđumu çok seviyorum.’’

‘’nasıl?’’

‘’gel anlatayım George.’’

Fakat bu gerçeklerden sonra benim yanımdan ayrılmak istersen, en azından sırrımı kimselere anlatma.’’

‘’neden?’’

Bay sam, çok az sayıda insanın girebildiği laboratuvar odasına Kahya George’u götürdü. İçeride kafasına binlerce elektrot takılmış çocuklar oyun oynuyorlardı. Bazıları aylarca o sandalyeden kalkmamış gibi gibi duruyor, gözleri fare gibi kırmızı görünüyordu. Daha ileridekilerin kolunda serum takılıydı.

‘’Bunlar sokaktan bulup getirdiğimiz çocuklar. Onları kimse aramaz sormaz, önce güzelce yıkanır, sonra güzel elbiseler giyerler. Karınlarını güzelce doyururuz ve hayalini kurdukları oyunları ellerine veririz. Ah ne kadar sevinirler bir görsen george...

‘’Peki, ya sonra?’’

‘’sonra oynamaya devam ederler. Yemek yemek için ayırdıkları süre zamanla kısalır. Yemek yerken bile gözleri ekrandadır. Bir süre sonra görevlilerle sohbet etmeyi keserler. Sonra daha geç uyumaya başlarlar. Bazıları artık yemek bile yemiyorlar, ama oyunda en

ileri seviyeye gidip, rekorlar kırabiliyorlar. Oyun biter bitmez hemen yenisini istiyorlar tek ilgilemdikleri şey oyun ve programlar... bak George bizim geldiğimizi bile farketmedi çoğu.”

“Ama benim torunlarımda yemek yerken ekrana bakıyor, benimle yürümek yerine tablette vakit geçirmeyi tercih ediyorlar.

“Evet, George, tam bahsettiğim bu.”

“peki, şu odada ne var bay sam? “

“gel beraber görelim.”

Bay sam ve George odaya girdiklerinde, george’un gözleri fal taşı gibi açıldı. İçeride yatağa bağlanmış, kimisi boş boş tavana bakan, kimisi “bir kez daha lütfen, son bir kez diye” çırpınan, tuşlara basmaktan,ekrana dokunmaktan şekli bozulmuş çocuklar.. George onlara çocuk diyemeyeceğini düşündü o kadar çökmüş ve yaşlı görünüyorlardı ki..

“ne oldu onlara” diye fısıltıyla sorabildi ancak.

“çok hasta oldular” dedi bay sam.

Bunlar en kötüsü sanıyorsun dedi george en kotüleri bu odaya uğramadan geliyor.

Onlara hediye ettiğiniz tablet ve telefonlarla tekrar insanların arasına, sokağa dönüyorlar. Geçen gün birinin yanında bir hamile bir kadının çantasını çaldılar. Yerdeki kadının fotoğrafını çekti ve paylaştı. O kadar.

Kadınla göz teması kurmadı, bir çift teselli sözü söylemedi, elinden tutmadı. Sadece sarjları bittiğinde yerlerinden kalkıp, sokaklara kurduğumuz istasyonlara geliyorlar çoğu zaman kavga da çıkartıyorlar, en önce sarj edebilmek için.”

“bütün bunları bir oyun mu yapıyor?”

“oyunlar, programlar ve biz george”

“çocuğunuza ne olacak?”

“onu elimden geldiğim sürece bu tablet bilgisayar ve telefondan uzak tutacağım.”

“şirketin çocukları için bir köy kuruyoruz oraya gidecek orada örgü örmeyi, nakış yapmayı, yemek pişirmeyi öğrenecek.

Bahçede arkadaşları ile çimlere uzanıp kitap okuyacaklar.. Akşamları hep birlikte ailece sohbet edebileceğiz, artık birlikte uzun zaman yemek yiyebileceğiz..